

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 23. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805118469024/facsimile.pdf (tilgået 22. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

Et Hug — et Skrig — ikke fra ham, men fra hende — og mens Sølvør tumlede tilbage i Vandet, knagede Grene og Kviste, hun krøb bort mellem Buskene, løb til sine Klæder, kastede dem i Baaden, greb en Aare og stagede bort, forsvandt mellem Sivene, nøgen, med sit lange vaade Haar klæbet til Skulder og Lænd. Det løse Sejl baskede og slingrede omkring Masten.

Paa dette Sted, hvor for Aarhundreder siden en døende Krieger var drevet ind, hvor Edderkoppen havde lænket hans Sværd til Uvirksomhed og Glemsel, laa nu Sølvør med blødende Hoved, saaret af Kvindehaand med netop hint Sværd, der rustødt og halvførtæret var raget frem som en Knokkelhaand af Jorden for at hjælpe den Forfulgte.

Han vaklede i Land og segnede om i Græsset. Hans lange Haar hang vandtungt ned ad Nakken, Blodet piblede svagt af hans Pande. Men Sølvør tørrede det ikke bort. Hans Læber stivnede i et Smil — ikke af Haan eller Trods, men af fanatisk opskudt Lidenskab. Hans Hjerte hamrede af Begejstring over dette skønne, han havde set, dette blændende nøgne, hans Øjne havde indsugget, dette vidunderlige stærke, der havde standset ham. Længe laa han be-

døvet af sin egen Tanke, inden han søgte sin Baad, spilede sit Sejl og lod det drive for den stiltværende Vind.

Han stirrede lige ind i den stærke Aftensol — den syntes ham kold. De grønne Banker dansede lave og forkuede omkring Søen, der med eet syntes ham snæver og lille som en Vandpyt. Selv Himlen var lav — aldrig havde Verden forekommet ham saa begrænset. Hans Blik fløj hastigt til de røde Mure hinsides Søen; de truede ikke længer, saa forsvindende saa de ud. De enkelte hvide Hyttepletter langs Bredden, de mange smaa Møllers udsprængte Korsarme, alt var som taabeligt Legetøj, bestemt for Spurve og Sommerfugle. Kun eet var stort og vældigt: Flammen i hendes Øje, Hadet i hendes Kind, Hugget fra hendes Haand.

Med en besynderlig Vellyst følte han Saaret smerte helt ind mod Pandebenet, hans Fingre strøg over Saaret og blev røde af dets blodige Skrift, og han smilede over at vide sig mærket af hendes Kraft.

Hugget havde ramt hans Inderstes haarde Flint, saa Lidenskabens Gnist var slaaet løs.

Han elskede Jomfru Gro.
